

Que tots siguin u (Jn 17, 21)

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el cenacle, Jesús, el dijous abans de la seva passió, va pregar intensament per la unitat de tots els qui creiem en ell. Sempre hem de pregar per la unitat dels cristians, i aquesta pregària s'ha d'intensificar en els temps oportuns, com ara l'octavari de pregària per la unitat. Arreu del món, creients en Crist de diverses Esglésies i confessions, en aquests dies del mes de gener, fan seva la pregària de Jesús: *Que tots siguin u*.

En els nostres pobles i ciutats hi ha cristians de diverses confessions,

En els nostres pobles i ciutats hi ha cristians de diverses confessions, amb els quals compartim la vida quotidiana. Són cristians catòlics i ortodoxos, així com també protestants de diverses denominacions: pentecostals, luterans, evangelistes...; sense oblidar els coptes i altres ritus orientals. Per això, la pregària per la unitat dels cristians, en aquests moments, l'hem de fer posant rostres concrets de gent que trobem pel carrer, a l'ambulatori, a l'escola, a les botigues...

Hem de tenir sempre present que la unitat visible de l'Església de Crist és un do de Déu. La unitat de l'Església és el gran do que Jesucrist ha aconseguit per a la seva esposa, donant la seva vida en la creu. La pregària esperançada per la unitat dels cristians té, doncs, en ella mateixa la força que prové de la pregària i de la donació del mateix Crist. Aquí rau la confiança de la pregària per la unitat. Per la nostra banda, ens pertoca de posar els llavis i el cor en aquesta petició; però, a més, pregar per la unitat ens exigeix viure en la veritat i en la caritat. El lema de l'octavari per la unitat dels cristians ens fa presents aquestes paraules, exigents, del profeta Isaïes: *Fes el bé, cerca la justícia* (cf. Is 1,17). La vivència de la fe ha d'anar sempre

acompanyada per una praxi coherent amb el que hom professa. El culte a Déu resulta en va si no hi corresponen la compassió i la misericòrdia.

Per això, l'ecumenisme s'ha de fer present en la pregària, però sobretot en la vida. És el que s'anomena l'ecumenisme de la vida. El nostre contacte quotidià amb cristians d'altres confessions no catòliques ha d'estar amarat de caritat i respecte, fent-se expressió, en circumstàncies concretes, de compassió i misericòrdia. A més, en una societat tan tancada al fet religiós, hem de ser capaços de treballar tots els cristians mà a mà en l'atenció als pobres, en la defensa de la dona, en la lluita contra el racisme, en la cura de les persones i de la creació. Promoure la fraternitat entre tots els homes i entre tots els pobles és expressió d'un cor que demana sincerament la unitat.

